

Participatieverordening & Uitdaagrecht

OPEN STAAN VOOR VERANDERING.

Maatschappelijke problemen zijn een kans. Voor de slimmeriken. Zo is er een stille overname van de gezondheidszorg bezig. Wachtrijen en het ontbreken van keuzes geeft ruimte aan prijsvorming. Omhoog natuurlijk. Ook de kinderopvang is inmiddels een oligopolie. Apotheken, dierenartsen en huisartsenposten ontwikkelen zich in dezelfde richting. Met concentratie en focus als toverwoorden. In het belang van de kapitaalverschaffer, veel minder in het belang van de burgers. Dus is alerte publieke besturing nodig. Ook lokaal. Maar geen kick van onze volksvertegenwoordigers. Veel liever discussieert men urenlang over een participatieverordening. Zonder hierbij ook maar op enig moment de essentie van participatie te raken of inhoudelijk een centimeter verder te komen.

Splendid isolation. Je zou toch denken, dat een discussie over inwonersparticipatie begint met de inschakeling van betrokken inwoners. Een goed gesprek met hen geeft immers zicht op hun hoop en verlangens m.b.t. de samenwerking met de gemeente. Met als kapstok vragen als: hoe kun je als gemeente gemeenschapsgericht werken? Of hoe activeren we het zelf organiserend vermogen van onze inwoners? Met als focus: hoe kan de gemeente functioneren in aanvulling op en met gebruikmaking van de in de gemeenschap aanwezige kwaliteiten.

Verdrietig. Helaas wordt die mogelijkheid over het hoofd gezien. Dus wordt voor het vertrouwde procedurele vertrekpunt gekozen; we moeten als gemeente nu éénmaal een verordening hebben en hoe de praktijk daarin past zien we later wel. Dus ontspint zich in de raadscommissie een discussie over punten en komma's met als conclusie dat ook die punten en komma's nog een redactieslag vergen. Met als voornemen om dit nieuwe concept een maand later opnieuw te agenderen. Veel geluid gemaakt, niks opgeschoten. En niemand die zich hardop de vraag stelt: wat zijn we hier in vredesnaam aan het doen?

Leervermogen. Door te starten met de discussie over het regelkader – de verordening – wordt de discussie in een te vroeg stadium versmald tot een definitie- en bevoegheidskwestie. Zo wordt het onderwerp kundig berooft van haar veranderpotentieel en energie. Het maakt duidelijk, dat onze Gemeentebestuurders dusdanig opgesloten zijn geraakt in hun eigen denkwereld, dat er niet meer geleerd wordt. Met blinde vlekken en een verstoord leervermogen als gevolg.

Gemeenschapskracht. Niets vervangt het oprechte geloof in de kracht van de gemeenschap als motor voor maatschappelijk verandering. Dit wordt mogelijk door een cultuur van samenwerkende professionals en inwoners, zonder dat hiërarchie en bazigheid hierbij in de weg zit. Begin dus met de vraag hoe je ruimte maakt voor de gemeenschap. En laat dat vroegtijdig regels stellen over aan bezorgde mensen, met meestal als motief dat ze de controle over de situatie niet willen verliezen.